Kirpinin Yüz Şapkası

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Yüz Şapkası

Ebru Mina TOMURCUK

Yaşlı meşe ağacının altındaki sıcak bir yuvada, yumuşak kahverengi dikenleri ve sıcak ten rengi yüzü olan küçük bir kirpi yaşardı: Hazel. Kocaman koyu ela gözleri merakla parıldar, minik siyah burnu her yeni kokuda kıpırdardı. Hazel orman evini ve arkadaşlarını severdi, ama bazen bütün ormandaki en sıkıcı kirpi olduğunu düşünüp endişelenirdi. Her gün aynı gibiydi ve daha ilginç biri olmayı dilerdi.

Bir sabah, süslü mühürlü bir mektup geldi. Mektupta Hazel'ın Büyük Teyzesi Prickle'ın ona şaşırtıcı bir hediye bıraktığı yazıyordu: yüz tane sıra dışı şapka! Hazel eski sandığa koşup kapağını ardına kadar açtı. İçinden sarkık güneş şapkaları, çizgili bereler, minik fötr şapkalar ve tüylü, çiçekli, parlak düğmeli şapkalar döküldü. Pembe kulak içleri sevinçle kıpırdadı. 'Yüz şapka!' diye ciyakladı. 'Artık her gün ilginç olabilirim!'

Ertesi gün Hazel üstünde papatya olan sarkık mor bir güneş şapkası taktı. En iyi arkadaşı Bramble ile karşılaştı; mavi puantiyeli atkısı olan uzun boylu bir tavşandı. 'Harika görünüyorsun!' dedi Bramble, uzun kulakları dimdik. 'Ama sen zaten hep harika görünürsün, şapkalı da şapkasız da.' Hazel gülümsedi, ama içinden 'Sadece nezaket gösteriyor. Yarın daha da güzel bir şapka takacağım' diye düşündü. Şapkaların herkesin dikkatini çekeceğinden emindi.

Salı günü Hazel çizgili yeşil bir bere seçti. Yuvarlak gözlükleri ve hardal rengi yeleğiyle Baykuş Oakley'in yanından dönerek geçti. 'Vay, ne çarpıcı bir şapka!' diye yumuşakça öttü Oakley. 'Ama şunu söylemeliyim ki senin iyiliğin her şapkadan daha parlak.' Hazel ona teşekkür edip aceleyle yoluna devam etti, çoktan çarşamba şapkasını planlıyordu. Oakley'in kehribar gözlerinin nazik bir bilgelikle nasıl parıldadığını fark etmedi.

Çarşamba gününün şapkası, Hazel'ın kulaklarının tam ortasına oturan minik kırmızı bir fötr şapkaydı. Tohum toplayan Fare Pip'in olduğu çayıra seke seke gitti. 'Şapkan çok güzel!' diye ciyakladı Pip, kocaman yuvarlak kulakları kıpırdayarak. 'Ama seni onsuz daha çok seviyorum.' Hazel güldü ve Pip'e minik patisiyle çak yaptı. Yine de merak etmeden duramadı: şapka takmayı bıraksa arkadaşları onu hâlâ özel bulur muydu?

Her gün yeni bir şapka getiriyordu. Perşembe, yürürken sallanan uzun bir silindir şapkaydı. Cuma, rüzgârda dalgalanan kurdeleli hasır bir şapkaydı. Cumartesi, zıplayan ponponlu örgü bir bereydi. Arkadaşları hep gülümseyip güzel bir şey söylüyordu, ama Hazel şapkalarını değiştirip duruyordu; birinin onu sonunda gerçekten ilginç hissettireceğini umuyordu. Arkadaşlarının onu şapkaları için değil, iyi kalbi için sevdiğini fark etmiyordu.

Sonra büyük fırtına günü geldi. Rüzgâr uludu, yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı. Hazel yuvasının içinde güvendeydi, ama şapka sandığı açık pencerenin yanındaydı. Güçlü bir rüzgâr sandığı açtı ve vuuşş! Şapkalar fırtınalı gökyüzüne uçtu. Mor güneş şapkaları, yeşil bereler ve kırmızı fötr şapkalar rengârenk yapraklar gibi yuvarlanıp gitti. Hazel yüz şapkasının karanlık, yağmurlu ormanda gözden kayboluşunu dehşetle izledi.

Fırtına sonunda geçtiğinde Hazel dışarı koştu. Orman kırık dallar ve ıslak yapraklarla doluydu. Şapkaları her yere dağılmıştı! Bazıları dallara asılmış, bazıları su birikintilerinde yüzüyor, bazılarıysa çalılara dolanmıştı. Hazel'ın gözleri yaşla doldu. 'Şapkalarım! Bütün güzel şapkalarım!' diye ağladı. Tam o sırada mavi atkısı dalgalanan Bramble zıplayarak geldi. 'Endişelenme Hazel! Onları birlikte bulacağız' dedi.

Bramble bütün arkadaşlarını çağırdı. Oakley tüneğinden aşağı süzüldü, gözlükleri parıldıyordu. Pip eğrelti otunun altından fırladı, kırmızı meşe palamudu şapkası yana kaymıştı. 'Her yeri arayacağız!' diye ciyakladı Pip. Dört arkadaş ayrıldı. Bramble uzun otları kontrol etti. Oakley yukarıdan taradı. Pip minik oyuklara baktı. Hazel böğürtlen çalılarını aradı. Şapkaları en tuhaf yerlerde buldular: biri kuş yuvasında, biri mantarın üstünde, biri de derede yüzüyordu.

Araştırırken Hazel bir şey fark etti. Arkadaşları sadece şapka aramıyordu; gülüyor ve birbirlerine yardım ediyorlardı. Bramble su birikintisinden sırılsıklam bir bere çıkarıp silkeledi. Oakley gagasıyla dikenli bir daldan bir fötr şapkayı nazikçe kaldırdı. Pip içi boş bir kütükte üç şapka buldu ve gururla başına taktı. Hazel içinde sıcak bir ışık hissetti. Belki de şapkalar en önemli şey değildi.

Öğleden sonra şapkaların çoğunu büyük bir yığın halinde toplamışlardı. Ama Hazel yosunlu bir taşa oturup iç çekti. 'Şapkaların beni ilginç yapmasını istemiştim' diye itiraf etti. 'Ama şimdi hepsi ıslak ve mahvolmuş.' Bramble yanına oturup burnunu kıpırdattı. 'Hazel, ilginç olmak için şapkalara ihtiyacın yok. Sen iyi kalpli, meraklı ve eğlencelisin. Biz seni bunun için seviyoruz.'

Oakley bilgece başını salladı. 'Kesinlikle. Seni aksesuarların için değil, iyiliğin için seviyoruz.' Pip Hazel'ın patisine tırmandı. 'Seni olduğun gibi seviyorum' diye ciyakladı. 'Şapkalı da şapkasız da.' Hazel arkadaşlarının gülen yüzlerine baktı ve yanağından bir damla yaş yuvarlandı—ama bu kez mutluluk gözyaşıydı. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Gerçekten' dediler hep birlikte.

O akşam Hazel herkesi yuvasına böğürtlen çayına davet etti. Islak şapkaları kurumaları için yere serdi, ama hiçbirini takmadı. Bunun yerine doğal dikenlerini ve sıcak gülümsemesini taşıdı. 'Sanırım şapkaları özel günler için saklayacağım' dedi. 'Ama her gün sadece kendim olacağım.' Arkadaşları sevinçle bağırdı. Bramble çay fincanını kaldırdı. 'Hazel'a—tanıdığımız en ilginç kirpiye!'

Ertesi sabah Hazel uyanıp sandıktaki şapkalara baktı. Sarkık mor güneş şapkasını alıp gülümsedi. 'Güzelsin' dedi. 'Ama beni özel yapan sen değilsin.' Onu yerine koydu ve arkadaşlarıyla oynamak için dışarı çıktı. O günden sonra Hazel bir şapkayı yalnızca canı istediğinde taktı—ve her zaman eğlence için, asla kim olduğunu saklamak için değil.

Mevsimler değişirken Hazel'ın şapkaları ormanın hikâyesinin bir parçası oldu. Pip kırmızı fötr şapkayı bir kostüm partisi için ödünç aldı. Bramble rüzgârlı bir günde çizgili bereyi taktı. Oakley bile uzun silindir şapkayı denedi, gerçi gözlüklerinin üstüne hep kayıyordu. Hazel da onlarla birlikte güldü, kocaman koyu gözleri sevinçle parıldıyordu. Kendisi olmanın yapabileceği en iyi şey olduğunu öğrenmişti.

Ve böylece, yaşlı meşe ağacının altındaki sıcak yuvada, Kirpi Hazel yüz şapkasıyla mutlu mesut yaşadı. Artık biliyordu ki gerçek arkadaşlar seni olduğun gibi sever—ister papatyalı bir güneş şapkası tak, ister hiçbir şey. Her gün bir maceraydı, ne giydiği yüzünden değil, içindeki kişi yüzünden: iyi kalpli, meraklı, harika bir kirpi.